

videre i Tavshed. Bagefter fulgtes de ind til Kaffen, som imidlertid var bleven bragt ind i hans Stue.

Denne laa paa den anden Side Gangen og var et temmelig indsnevret og mørkt Rum med et Gavl-vindu ud til Markerne og en Tapetdør, der førte ind til Sovekammeret. Pers oprindelige — store og solrige — Arbejdsværelse havde han, efterhaanden som Familien forøgedes, maattet afstaa til Børnene; og i Grunden befandt han sig ogsaa nok saa godt i dette mere beskedne, stille og afsidesliggende Kammer, som mindede ham om hans Ungdoms Enebo paa Frederiksberg eller i Nyboder. Det fandt end ikke altid Paaskønnelse hos ham, naar Inger søgte at live lidt op derinde med nogle friske Blomster eller et Par Potteplanter. Han taalte ikke godt Blomsterduft. Og Naturens lysmættede Farver harmonerede i Almindelighed kun daarligt med de Stemninger, i hvilke han holdt mest af at hygge sig inde.

Et eneste Kunstværk saaes der i Stuen; det var et stort Marmorhoved, som var anbragt oppe paa Reolen og knap fandt Plads der under det lave Loft. Det forestillede en ung, smuk Mand med kruset Haar, en bred og kraftig Pande og en fyldig Mund, der — ligesom paa antike Byster — stod en lille Smule aaben for at forhøje Indtrykket af Liv. Hovedet vendte sig med en voldsom Bevægelse til Siden, hvorved der fremkom et virkningsfuldt Muskelspil paa den svære Nævefægterhals. Fra Panden trak en dyb Viljesfure sig ned mellem de omtrent sammenvoksede Bryn; Blikket var bydende, Smilet lyste som i et Overmaal af Mod og Ungdomskraft.